

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. An Parochus seu proprius Sacerdos teneatur semper audire suum
subditum, quando ille vult confiteri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Sotus d. 18. q. 4. art. 2. & Ioan. Medina cod. de Confessione, qu. 29. multiq. alij. Vel certe directe & proprie eum vocari proprium Sacerdotem, qui est Parochus. Sed à maiori idem censendum relinqui de superiore Parochi, Episcopo scilicet & Pontifice, à quibus Parochus habet suam Iurisdictionem. Hoc posito,

26 Respondeo: Certum esse, omnes teneri confiteri proprio Sacerdoti, vel alteri cum eius licentia, saltem tacita. Patet: Quia omnes tenentur confiteri, vel suo Parocho, & immediato superiori: vel superiori mediato, vt Episcopo, vel Pontifici: vel certe ei, qui ab aliquo horum potestatem habuerit. Et hoc est, quod expressè præcipitur in Capit. *Omnis vtriusque sexus*: & colligitur ex Conc. Florent. vbi dicitur, *Ministram huius Sacramenti esse Sacerdotem habentem Iurisdictionem ordinariam vel delegatam*: & ex Tridentino sess. 14. cap. 7. vbi dicitur, *Absolutionem esse nullius momenti, quam Sacerdos in eum profert, in quem non habet Iurisdictionem ordinariam vel delegatam.*

D V B I V M I.

Vtrum ratihabitio proprii Sacerdotis sufficiat, vt subditus possit alteri confiteri?

27 Respondeo & Dico Primò: Non sufficere ratihabitionem futuram, seu spem ratihabitionis futuræ: contra Capreolum & Paludanum. Est sententia communis. Ratio est, Quia requiritur præsens Iurisdictione completa, cum sit actus iudicialis, significans effectum suum cõferri in præsentem, & absolutè. Neque hinc locum habet illa regula Iuris; *Ratihabitio retrotrahitur & mandato equiparatur*: quia hoc tantùm verum est in ijs, quæ possunt pendere à consensu futuro, vt contractus & similia; non autem in Sacramentis, præsertim ijs, quæ absolutè & in præsentem operantur, & omnia necessaria requirunt in præsentem.

28 Dico Secundò: sufficit tamen ratihabitio præsens aliquo signo exteriori ostensa: v. g. si aliquando indicauerit sibi gratum fore, vt audiam confessiones. Ratio est, Quia tali modo potest confetti præsens Iurisdictione. Dixi, *Aliquo signo exteriori*; quia humano more non potest confetti Iurisdictione per actum internum; sicut nec donatio, & alia huiusmodi: quia ab altero non possunt percipi.

D V B I V M II.

An Parochus, seu Proprius Sacerdos teneatur semper audire suum subditum, quando ille vult confiteri?

29 Respondeo: Certum est; illum teneri toties audire, quoties alter tenetur confiteri. Potest tamen alium idoneum suo loco constituere.

Alijs verò temporibus quidam putant non teneri sub mortali eam audire. Ita Siluester Verbo *Confessor*. 1. q. 18. Richardus d. 18. art. 2. qu. 3. & Ioan. Medina. qu. 37. Sed omnino tenendum est Parochum teneri, quotiescunque subditus ob rationabilem aliquam causam vult confiteri. Ita Nauarrus in Canon. *Placuit*, de Pœnit. d. 6. nu. 152. Dominicus Soto, Adrianus, & alij. Probatum Primò: Quia Parochus ex officio tenetur non impedire profectum spirituale suorum

Teneretur semper, quando subditus rationabiliter vult confiteri.

subditorum; atqui impediret, si nollet illos audire. Secundò: Quia fideles habent à Christo ius petendi ab Ecclesia salutis remedia, non solum præcisè ad salutem necessaria, sed etiam vtilia ad profectum: ergo Ecclesia tenetur eis illa administrare, & consequenter Parochus, qui in hoc est immediatus Ecclesie minister. Tertio: Quia fideles persolunt decimas & stipendia Ecclesie, non solum vt præcisè necessaria ab ea accipiant, sed etiam vt conducibilia ad salutem: ergo ex iustitia tenentur Parochi.

30 Queritur, Vtrum Proprius Sacerdos, vel Parochus teneatur subdito facere potestatem confitendi alteri non habenti in illum Iurisdictionem ordinariam, vel delegatam, si id subditus petat?

Respondet D. Thomas hic art. 4. ad 6. peccare Sacerdotem, qui non se præbet facilem ad licentiam subdito concedendam, vt alteri confiteatur; & eos qui sunt nimis solliciti vt conscientias per subditorum confessiones sciant, multis damnationis laqueum injicere, & etiam sibi ipsis. Idem dicit Opusculo contra impugnantes religionem cap. 4.

Fieri tamen potest, vt hoc non sit concedendum, quantum id raro contingat: & idcirco iudicio prudentis relinquitur.

D V B I V M III.

Vtrum ob ignorantiam, malitiam, reuelationem confessionis proprii Sacerdotis, liceat subditis confiteri alteri sine eius facultate?

31 Respondeo & Dico Primò: Quando proprius Sacerdos est ita ignorans, vt nesciat communes peccati venialis & mortiferi distinctiones, licet subdito ipso Iure confiteri alteri. Habetur apertè in Canone *Placuit*, de Pœnitent. dist. 6. *Nulli Sacerdotum liceat quemlibet commissum alteri Sacerdoti, suscipere ad Confessionem sine eius consensu; cui se commisit prius, nisi pro ignorantia illius, cui prius confessus est.* Tenent hanc sententiam Siluester Verbo *Confessor*. 1. q. 6. citans Ostiensem, Paludanum & Archidiaconum. Idem tenet Adrianus de Confessione, dub. 3. pag. 268. Ioan. Medina cod. de Confessione. q. 33.

Aduerte tamen in hoc casu, si pœnitens potest facile adire eum, qui habet iurisdictionem ex commissione, vt sunt Religiosi priuilegio instructi, non posse confiteri ei, qui nullam habet Iurisdictionem. Ratio est: Quia hoc priuilegium confitendi alieno, non habenti vllam iurisdictionem in pœnitentem, solum conceditur in defectum alterius, qui aliquam iurisdictionem habeat: Nam Canones semper intendunt, vt seruentur, quantum commodè fieri potest. Idem quoque censendum in articulo mortis, quamuis aliqui contrarium putent.

Dices; Concilium Lateranense in Capit. *Omnis vtriusque sexus*, vetat cõfiteri alieno, nisi prius à proprio sacerdote veniam impetraueris: ergo derogat Canon *Placuit*, ac proinde ob ignorantiam proprii non licebit confiteri alieno.

32 Respondeo, Conciliū Lateranense in illo Capit. solum intendit determinare Ius Diuinum, assignando tempus, quo deberet impleri, vt apertè insinuat Concilium Trident. sess. 14. cap. 5. sub finem: non autem intendit Canonibus prioribus derogare;

V u u iij

30 Perenti subdito confiteri alteri, proprio Sacerdoti an negabit

31 Licet alijs adire, ob certam proprii Sacerdotis ignorantiam

Ad hinc cauetur